

GUNNAR DAL:

Vera (ljóð), 1949

Sfinxinn og hamingjan (ljóð), 1953

Rödd Indlands, 1953

Þeir spáðu í stjörnurnar, 1954

Sfinxinn og hamingjan, 2. útg., 1954

Sókrates, 1957

Spámaðurinn (þýdd ljóð), 1958

1.

ALMÚSTAFA, hinn útvaldi og elskaði spámaður, beið tólf ár í borginni eftir skipi sínu, sem bera skyldi hann heim til lands feðranna.

Á uppskeruhátíð hins tólfta árs gekk hann á fjallið fyrir ofan borgina og leit til hafs, og hann sá skip sitt stefna til strandar gegnum þokuna.

Þá opnuðust hlið sálarinnar, og gleði hans flaug óraleiðir yfir hafið. Og hann lokaði augunum og bað í þögn hjarta síns.

En á leiðinni niður fjallið settist að honum tregi, og hann hugsaði:

Hvernig ætti ég að geta yfirgefið fólkið í borginni rór í skapi og án saknaðar?

Langir voru dagar þjáninganna í þessari borg, og langar voru nætur einsemdarinnar.

Og hver getur skilið við þjáningu sína og einsemd án trega?

Of mörgum brotum hjarta míns hef ég dreift um þessi stræti, og of mörg eru börn langana minna, sem ganga nakin um þessar hæðir, og ég get ekki farið frá þeim án saknaðar og trega.

Það er ekki skikkja mín, sem ég hef afklæðzt í dag, heldur er hörund mitt flegið af mér.

Það er ekki hugsun mín, sem ég skil að baki, heldur hjarta, sem varð ríkt af hungri og þorsta.

Þó get ég ekki dvalizt lengur.

Hafið, sem kallar allt til sín, kallar mig, og ég verð að stíga á skip.

Kveðjustundin brennir mig eins og logi um nótt, en að vera kyrr er að frjósa fastur, verða lík af ljósi og bundinn duftinu.

Feginn vildi ég taka með mér allt, sem hér er, en það get ég ekki.

Orð getur ekki tekið með sér tunguna og varirnar, sem gáfu því vængi. Einn verð ég að leggja á djúpið.

Einn og án breiðurs síns flýgur örninn
mót sólu.

Þegar hann kom niður af fjallinu, leit
hann aftur til hafs og sá skip sitt nálgast
og á þiljum uppi sæfara, menn frá ættlandi
sínu.

Og sál hans hrópaði á þá og sagði: Synir
minnar fornu móður, þið væringjar úthaf-
anna.

Hve oft hef ég ekki siglt með ykkur í
draumum mínum.

Og nú siglið þið inn í vöku mína, sem
er enn dýpri draumur.

Ég er ferðbúinn, og segl langana minna
bíða byrjar.

Aðeins örskotsstund mun ég anda að mér
þessu kyrra lofti, örskamma stund mun ég
líta um öxl með trega í augum.

Síðan mun ég halda áf und ykkar, vær-
ingi meðal væringja.

Og þú mikla haf, andvaka móðir, sem
ein ert frelsi og friður hinna fallandi vatna,

eftir skamma stund fell ég til þín, ógrynnis-
dropi í sæ hins eilífa.

Á leið sinni sá hann á lengdar menn og
konur yfirgefa jarðir sínar og vínekrur og
hraða sér til borgarhliðanna.

Og hann heyrði þau kalla nafn sitt og
hrópa: Skip spámannsins siglir að landi.

Og hann sagði við sjálfan sig: Skyldi
skilnaðarstundin verða dagur samfundanna?

Og mun það með sannri sagt verða, að
kvöld mitt sé morgunn nýs dags?

En hvað get ég gefið þeim, sem skilið
hefur plóg sinn eftir í plógarinu, og þeim,
sem stöðvað hefur hjól vínþrúgunnar?

Mun hjarta mitt verða tré, sem svignar
undan ávöxtum þeim til handa?

Og munu vonir mínar streyma eins og
lind í bikar þeirra?

Er ég harpa, sem fingur guðdómsins
snerta, eða hljóðpípa, sem andardráttur hans
leikur um?

Ég, sem leitaði þagnarinnar, hvaða fjársjóði hef ég fundið í þögninni til að gefa þessu fólki?

Ef þetta er dagur uppskeru minnar, hvenær hef ég þá á gleymdum vorum sáð fræinu og í hvaða akra?

Ef ég á þessari stundu skal lyfta ljóskeri mínu, verður það ekki logi minn, sem þar brennur.

Tómu og dimmu mun ég lyfta því, og engill næturinnar mun fylla það olíu og tendra ljósið.

Þetta sagði hann í orðum. En djúp hjarta hans voru enn dulin, því að jafnvel hann gat ekki tjáð sinn æðri leyndardóm.

Þegar hann kom inn í borgina, kom allt fólkið til móts við hann og ákallaði hann einum rómi.

Og öldungar borgarinnar gengu fram og sögðu:

Dvel hjá okkur enn um stund.

Ungur komst þú inn í kvöldland okkar
og gafst okkur drauma til að dreyma.

Þú ert ekki framandi gestur meðal okkar,
heldur sonur okkar, sem vér unnum.

Leyfðu okkur að sjá ásjónu þína enn um
stund.

Og prestarnir og hinar helgu meyjar sögðu
við hann:

Lát ekki öldur hafsins skilja okkur að,
og árin, sem þú varst hjá okkur, verða að
minningu.

Þú hefur gengið um meðal okkar, og
skuggi anda þíns hefur verið ljós okkar.

Heitt höfum við unnað þér.

En ást okkar var hljóð og dulin mörgum
blæjum.

En nú hrópar hún á þig og býst til að
standa nakin fyrir augliti þínu.

Og þannigh efur það alltaf verið, að ástin
þekkir ekki dýpi sitt fyrr en á skilnaðar-
stundinni.

Og aðrir komu og báðu hann vera, en hann svaraði þeim engu. Hann laut aðeins höfði, og þeir, sem næstir stóðu, sáu tár hans falla.

Og hann og mannfjöldinn gengu til torgsins fyrir framan musterið.

Þá gekk út úr helgidóminum kona ein, sem nefnd var Almítra. Og hún var völva.

Hann horfði á hana mildum augum, því að það var hún, sem hafði leitað hann uppi og trúað á hann hinn fyrsta dag, sem hann dvaldist í borginni.

Og hún fagnaði honum og sagði:

Spámaður guðs, sem leitar hins æðsta, lengi hefur þú beðið skips þíns.

Og nú er skip þitt komið að landi, og ekkert fær heft för þína.

Römm er taugin, sem dregur þig til lands minninganna og bústaða þinna æðri langana. Ást okkar bindur ekki hendur þínar, og þörf okkar verður þér ekki fjötur um fót.

En við biðjum þig þess, að þú talir til okkar, áður en þú ferð, og veitir okkur hlutdeild í sannindum þínum.

Og við munum segja þau börnum okkar og þau sínum börnum, og þau skulu ekki falla í grýtta jörð.

Í einsemd þinni hefur þú séð daga okkar, og í vöku þinni hefur þú séð sorg og gleði okkar svefngenglanna.

Segðu okkur því, hvað við erum, segðu okkur það, sem þú veizt um mannlífið frá vöggju til grafar.

Og hann svaraði:

Synir og dætur Orphalesu, hvað get ég sagt nema það, sem þið þegar vitið í hjörtum ykkar?

ÞÁ SAGÐI ALMÍTRA: Hvað er ást?

Og hann leit upp og horfði á fólkið, og það varð djúp þögn.

Hann sagði:

Þegar ástin kallar þig, þá fylgdu henni, þótt vegir hennar séu brattir og hálir.

Og láttu eftir henni, þegar vængir hennar umvefja þig, þótt sverðið, sem falið er í fjöðrum þeirra, geti sært þig.

Og þegar hún talar til þín, þá trúðu á hana.

Þó að rödd hennar kunni að eyða draumum þínum, eins og norðanvindur, sem leggur garð þinn í auðn.

Því að eins og ástin krýnir þig, eins mun hún krossfesta þig.

Eins og hún teygir arma sína upp í trjákrónuna og gælir við mýkstu laufin, sem titra í sólskininu, eins mun hún seilast niður

að rótunum og losa um þau bönd, sem binda þær jörðinni.

Hún safnar þér til sín eins og kornbundinum.

Hún þreskir þig, þar til þú verður nakin.

Hún sáldar þig frá hismi þínu.

Hún malar þig hvíta.

Hún hrærir þig, unz þú verður auðmjúk.

Og síðan leggur hún þig á helgan eld og gerir þig að brauði hinnar helgu kvöldmáltíðar.

Allt þetta mun ástin gera við þig, til þess að þú megir þekkja leyndardóma hjarta þíns og þannig verða brot af hjarta lífsins.

En ef þú, vegna ótta þíns, leitar aðeins að fróun og nautnum ástarinnar, þá er þér betra að hylja nekt þína og hverfa úr kornmylnum ástarinnar inn í veröld, sem á sér hvorki vor né haust, þar sem hlátur þinn er holur og tár þín ógrátin.

Ástin gefur ekkert nema sjálfa sig og þiggur ekkert nema sjálfa sig.

Ástin á engar eignir og verður aldrei eign, því að ástin á sig sjálf og er sjálfri sér nóg.

Þegar þú elskar, skaltu ekki segja: „Guð er í hjarta mínu“, segðu heldur: „Eg er í hjarta guðs“.

Og þú mátt ekki halda, að þú getir ráðið för ástarinnar, því að ástin, ef þú ert hennar verð, stjórnar för þinni.

Ástin þráir aðeins að fullkomna sjálfa sig.

En ef þú elskar og þráir, þessar séu þá þrjár þínar:

Að bráðna og renna fram eins og lækur, sem syngur nóttinni ljóð sitt.

Að þekkja sorg hinnar mestu sælu.

Að bera und í hjarta, vegna þess að þú þekktir ástina.

Og að blæða frjáls og full af innri gleði.

Að vakna að morgni með vængjað hjarta
og fagna nýjum degi ástar þinnar.

Að hvíla hljóð um hádegisdag og finna al-
sælu ástarinnar.

Að snúa heim að kvöldi með þakklátum
huga og sofna með fyrirbæn í hjarta og
lofsöng á vörum.

ÞÁ TÓK ALMÍTRA aftur til máls og sagði:

Meistari, talaðu við okkur um hjónabandið.

Og hann svaraði og sagði:

Þið fædduzt saman, og saman skuluð þið verða að eilífu.

Saman skuluð þið verða, þegar hvítir vængir dauðans leggjast yfir daga ykkar.

Já, saman skuluð þið verða jafnvel í þögulli minningu guðs.

En verið þó sjálfstæð í einingu ykkar, og látið vinda himinsins leika milli ykkar.

Elskið hvort annað, en látið ástina ekki verða að fjötrum.

Látið hana heldur vera síkvikan sæ milli ykkar sálarstranda.

Fyllið hvort annars bikar, en drekkið ekki af sömu skál.

Gefið hvort öðru brauð ykkar, en borðið ekki af sama hleifi.

Syngið og dansið saman og verið glöð,
en leyfið hvort öðru að vera einu, eins og
strengir fiðlunnar eru einir, þótt þeir leiki
sama lag.

Gefið hvort öðru hjarta ykkar, en setjið
það ekki í fangelsi.

Aðeins hönd lífsins getur haldið hjörtum
ykkar.

Og standið saman, en ekki of nærri hvort
öðru:

Því að það er bíl á milli musterissúlnanna
og eikin og kýprusviðurinn vaxa ekki hvort
í annars skugga.

OG KONA EIN, sem hélt á ungbarni á
armi, sagði:

Talaðu við okkur um börn.

Og hann sagði:

Börn ykkar eru ekki börn ykkar.

Þau eru synir og dætur lífsins og eiga sér
sínar eigin langanir.

Þið eruð farvegur þeirra, en þau koma
ekki frá ykkur.

Og þó að þau séu hjá ykkur, heyra þau
ykkur ekki til.

Þið megið gefa þeim ást ykkar, en ekki
hugsanir ykkar, þau eiga sér sínar hugsanir.

Þið megið hýsa líkama þeirra, en ekki
sálir þeirra, því að sálir þeirra búa í húsi
fram tíðarinnar, sem þið getið ekki heim-
sótt, jafnvel ekki í draumi.

Þið megið reyna að líkjast þeim, en ekki
gera þau lík ykkur.

Því að lífið fer ekki aftur á bak og verður
ekki grafið í gróf gærdagsins.

Þið eruð boginn, sem börnum ykkar er skotið af eins og lifandi örvum.

En mark bogmannsins er á vegi eilífðarinnar, og hann beygir ykkur með afli sínu, svo að örvar hans fljúgi hratt og langt.

Látið sveigjuna í hendi bogmannsins vera hamingju ykkar, því að eins og hann elskar örina, sem flýgur, eins elskar hann bogaun í hendi sér.

ÞÁ SAGÐI RÍKUR MAÐUR:

Talaðu við okkur um gjafir.

Og hann svaraði:

Að gefa af eigum sínum er lítil gjöf.

Hin sanna gjöf er að gefa af sjálfum sér.

Því að hvað eru eigur þínar annað en hlutir, sem þú geymir og gætir af ótta við að þarfnast þeirra á morgun?

Og morgundagurinn, hvað mun morgundagurinn færa hinum margvísa hundi, sem grefur bein sín í sporlausan sandinn, eltandi pílagraða á leið til hinnar helgu borgar?

Og hvað er óttinn við skortinn annað en skortur?

Er ekki ótti við þorsta, þegar brunnur þinn er fullur, sá þorsti, sem ekkert fær svalað?

Til eru þeir, sem gefa lítið af nægtum sínum, og þeir gefa til að láta þakka sér, og hin dulda ósk þeirra eittrar gjöfina.

Til eru þeir, sem eiga lítið og gefa það allt.

Þetta eru þeir, sem trúa á lífið og nægtir lífsins, og þeirra sjóður verður aldrei tómur.

Til eru þeir, sem gleðjast, þegar þeir gefa, og gleðin er laun þeirra.

Og til eru þeir, sem þjást, þegar þeir gefa, og þjáningin er skírni þeirra.

Og til eru þeir, sem gefa og þekkja hvorki þjáningu þess né gleði og eru sér ekki meðvitandi um dyggð sína.

Þeir gefa eins og blómið í garðinum, sem andar ilmi sínum út í loftið.

Með verkum þeirra talar guð til manna, og úr augum þeirra lýsir bros hans jörðinni.

Það er gott, að þú gefir, þegar þú ert beðinn, en það er betra að gefa óbeðinn af skilningi.

Og hinum örláta er leitinn að þeim, sem gefa skal, meiri gleði en að gefa.

Og er þá nokkuð, sem halda á eftir?

Allt, sem þú átt, mun einhverna tíma verða gefið öðrum.

Gefðu því, meðan tími er til, og ætlaðu það verk ekki erfingjunum.

Oft hefur þú sagt:

„Ég vil gefa, en aðeins þeim, sem á þ að skilið.“

Tréu í garði þínum mæla ekki þannig, ekki heldur hjörðin í haganum.

Þau gefa til að lifa, því að án þess mundu þau farast.

Vissulega er sá, sem er þess verður að lifa, einnig verður gjafa þinna, og sá, sem er þess verður að drekka af vötnum lífsins, er einnig þess verður, að bikar hans sé fylltur í læk þínum.

Og er til meira manngildi en það, sem fólgið er í hugrekki, trú og jafnvel gjafmildi þess, sem þiggur?

Og átt þú skilið, að menn uppljúki hjarta

sínu fyrir þér og brjóti odd af oflæti sínu, til þess að þú megir sjá manngildi þeirra nakið og stolt þeirra óttalaust?

Gakktu fyrst úr skugga um, að þú sjálfur eigir skilið að gefa og vera verkfæri gjafarans.

Því að í raun og veru er það lífið, sem gefur lífinu, og þú, sem heldur sjálfan þig veitanda, ert aðeins áhorfandi.

Og þið þiggjendur, — og þið eruð öll þiggjendur — leggið ekki á neinn klyfjar af þakklæti, leggið ekki ok á ykkur sjálf og þann sem gefur.

Látið heldur gjafirnar verða að vængjum, sem lyfta bæði þeim sem gefur og þeim sem þiggur, því að vera of skuldbundinn gefendanum er að efast um veglyndi hans, sem á vora gjafmildu jörð að móður og guð að föður.

ÞÁ SAGÐI GAMALL MAÐUR, sem átti veitingakrá:

Talaðu við okkur um mat og d rykk.

Hann sagði:

Ég vildi, að þið gætuð lifað á ilmi jarðarinnar og nærzt á ljósinu eins og blóm.

En fyrst þið verðið að drepa til að eta og ræna hinn nýborna móðurmjólkinni til að slökkva þorsta ykkar, gerið það þá að fórnarathöfn.

Látið matborðið verða altari, þar sem hinu hreina og saklausa í skóginum og á sléttunni er fórnað fyrir það, sem er enn hreinna og saklausara í manninum.

Þegar þú fellir dýr að velli, þá segðu við það í hjarta þínu: „Hið sama afl, sem fellir þig, mun einnig fella mig, — einnig ég mun verða etinn.

Því að það lögmál, sem framseldi þig, mun einnig framselja mig máttugri hendi.

Blóð þitt og blóð mitt er safinn, sem Yggdrasill nærir á.“

Og þegar þú kremur epli milli tannanna, þá segðu í hjarta þínu:

„Fræ þitt mun lifa í mér, og frjóangar þínir munu blómgast í hjarta mínu, og ilm-ur þinn mun verða minn andardráttur, og saman skulum við gleðjast allar stundir.“

Og í haust, þegar þú tínir berin í víngarðinum, þá segðu í hjarta þínu:

„Einnig ég er víngarður, og ávöxtum mínum verður safnað, og eins og nýtt vín verð ég geymdur í traustum kerum.“

Og í vetur, þegar þú drekkur vínið, láttu þá hvern bikar verða að ljóði, og minnstu í ljóði þínu haustdaganna og víngarðsins.

ÞÁ SAGÐI BÓNDI NOKKUR:

Talaðu við okkur um vinnuna.

Og hann svaraði og sagði:

Þið vinnið til að fylgja framþróun jarðarinnar og heimsandans.

Því að iðjuleysinginn verður strandarglópur tímans og stígur út úr framvindu lífsins, sem stefnir hátignarlega og í stoltri undirgefni til hins fullkomna.

Þegar þið vinnið, eruð þið hljóðpípa, sem breytir nið daganna í söng.

Og hver ykkar vill sitja þögull og hljóður í hinum samstillta kór?

Alltaf hefur ykkur verið sagt, að vinnan sé bölvun og erfiðið ógæfa.

En ég segi ykkur, að vinna ykkar lætur fegursta draum jarðarinnar rætast, — draum, sem ykkur var í öndverðu ætlað að gera að veruleika; því er vinna ykkar ástaróður til lífsins, og að sýna í verki ást

sína á lífinu er að öðlast hlutdeild í innsta leyndardómi þess.

En ef þið kallið lífið þjáningu og brauðstritið bölvun, sem skráð er á ásýnd ykkar, þá svara ég, að ekkert nema sviti ykkar getur hvítþvegið það letur.

Og ykkur hefur verið sagt, að jörðin sé táradalur, og vegna lífsleiða ykkar bergmálið þið það, sem þreyttir menn hafa sagt.

Og ég segi, að sannarlega sé lífið myrkur, nema til sé vilji, og allur vilji er blindur, nema til sé þekking, og öll verk eru fánýt án kærleika.

Þegar þið vinnið í anda kærleikans, þá finnið þið sjálfa ykkur, hvert annað og guð.

Og hvað er að vinna af alúð?

Það er að vinna klæði úr þráðum hjarta síns, líkt og það væri ofið handa ástvinu þinni.

Það er að byggja hús með ljúfu geði líkt og það ætti að verða handa ástvinu þinni.

Það er að sá af umhyggju og uppskera

með gleði, líkt og þú værir að safna ávöxtum handa ástvinu þinni.

Það er að leggja sál sína í öll verk sín og vita, að helgir menn fortíðarinnar standa þér við hlið.

Oft hef ég heyrt ykkur segja eins og upp úr svefui: „Sá, sem heggur marmara og meitlar sál sína í steininn, er göfugri en sá, sem yrkir jörðina.

Og sá, sem höndlar regnbogann og leggur hann á léreftið í líki manns, er meiri en sá, sem býr til skó á fætur okkar.“

En ég segi ykkur, ekki í svefni, heldur í ljósri vöku, að vindurinn hjalar engu hlýlegar í blöðum eikarinnar en við grasið á grundinni.

Og sá einn er stór, sem með ást sinni breytir þyt vindsins í ljóð og söng.

Að vinna er að sýna ást sína í verki.

Ef þú getur ekki unnið verk þitt glaður, heldur með þungum móð, þá er þér betra

að hætta starfi þínu og setjast niður við anddyri musterisins og biðjast beininga af þeim, sem vinna verk sitt glaðir.

Ef þú kremur vínberin með ólund, þá blandar þú vínið eitri.

Og þótt þú syngir eins og engill, en hefðir ekki yndi af söng, þá gerðir þú eyru manna ónæg fyrir söng dagsins og ljóðum næturinnar.

ÞÁ SAGÐI KONA EIN: Talaðu við okkur um gleði og sorg.

Og hann svaraði:

Sorgin er gríma gleðinnar.

Og lindin, sem er uppspretta gleðinnar, var oft full af tárur.

Og hvernig ætti það öðruvísi að vera?

Þeim mun dýpra sem sorgin grefur sig í hjarta manns, þeim mun meiri gleði getur það rúnað.

Er ekki bikarinn, sem geymir vín þitt, brenndur í eldi smiðjunnar?

Og var ekki hljóðpípan, sem mildar skap þitt, holuð innan með hnífum?

Skoðaðu hug þinn vel, þegar þú ert glaður, og þú munt sjá, að aðeins það, sem valdið hefur hryggð þinni, gerir þig glaðan.

Þegar þú ert sorgmæddur, skoðaðu þá aftur huga þinn, og þú munt sjá, að þú grætur vegna þess, sem var gleði þín.

Sum ykkar segja:

“Í heimi hér er meira af gleði en sorg,”
og aðrir segja:

„Nei, sorgirnar eru fleiri.“

En ég segi þér, sorgin og gleðin ferðast
saman að húsi þínu, og þegar önnur situr
við borð þitt, sefur hin í rúmi þínu.

Þú vegur salt milli gleði og sorgar.

Jafnvægi nærð þú aðeins á þínum dauðu
stundum.

Þegar sál þín vegur gull sitt og silfur á
metaskálum, hlýtur gleðin og sorgin að
koma og fara.

NÆST gekk fram smiður einn og mælti:
Talaðu við okkur um hús.

Og hann svaraði og sagði:

Gerðu hugsunum þínum bústaði á öræfum, áður en þú reisir þér hús í borginni.

Því að eins og þú leitar heim í rökkrinu, eins þarf hin friðlausa sál þín, hið fjarlæga og einmana, sem í þér býr, að leita til sinna heimkynna.

Hús þitt er hinn stærri líkami þinn.

Það dafnar í sólskininu og sefur í næturkyrrðinni, og svefn þess er ekki draumlaus. Dreymir ekki hús þitt? Og leitar það ekki í draumi út úr borginni upp til dala og fjalla?

Ég vildi, að ég gæti tekið hús ykkar í hönd mér og þeytt þeim eins og sáðmaður út um engi og skóga.

Ég vildi, að götur ykkar væru dalir og öngstræti ykkar grænar lendur, svo að þið

leituðuð hver annars gegnum vingarða og bæruð með ykkur angan jarðarinnar.

En þetta getur enn ekki orðið.

Forfeðurnir hópuðust saman í ótta sínum. Og sá ótti mun ráða enn um stund. Enn um stund mun borgarmúrin skilja sál þína frá landinu.

Og segið mér, synir og dætur Orphalesu, hvað eigið þið í þessum húsum? Og hvað er það, sem þið geymið bak við læstar dyr?

Geymið þið þar frið, hina hljóðu uppsprettu máttarins?

Geymið þið þar stórar hugsjónir, hina háu sigurboga andans?

Geymið þið þar fegurð, sem leiðir sálina frá glingri úr viði og málm til fjallsins helga?

Segið mér, hvað geymið þið í þessum húsum?

Eru það aðeins þægindi? Hýsið þið aðeins munaðargirnina, þennan þjóf, sem kem-

ur sem gestur, en verður síðan gestgjafi og að lokum húsbóndi?

Já, og hún verður harðstjóri, sem með svipu og vendi gerir hina hærri eðlisþætti sér undirgefna.

Hönd hennar er mjúk, en hjartað úr steini.

Hún syngur þig í svefn og hæðist síðan að minnkandi manndómi þínum.

Hún glottir við hrörnun þankans og leggur hann í flos brenninetlunnar eins og brot-hætt ker.

Sannarlega drepur munaðurinn hið andlega líf sálarinnar og fylgir henni síðan glóttandi til grafar.

En þið, börn víðáttunnar, sem unnið ykkur ekki hvíldar, verðið ekki fjötruð eða málbundin.

Hús þitt sé siglutré, en ekki akkeri.

Það á ekki að vera rósatjald til að hylja sár, heldur brá, sem verndar augað.

Leggið ekki saman vængina til þess að komast inn um dyrnar, beygið ekki höfuðið við hæfi loftsins og látið ekki veggina skorða andann.

Dveljið ekki í gröfum, gerðum af hinu dauða handa því, sem lifir.

Og þótt hús þitt sé stórt og fagurt, getur það hvorki geymt leyndardóm þinn né hýst þrá þína.

Því að það, sem er æðri ættar í vitund þinni, býr í höll á himnum, og dyr hennar eru morgunroðinn, en gluggar hennar eru söngvar og þagnir næturinnar.

OG VEFARINN SAGÐI:

Talaðu við okkur um klæði.

Og hann svaraði:

Að miklu leyti hylja fötin fegurðina, en ekki ljótleikann.

Þið klæðið fötum til að hylja nekt ykkar og verða óháð, en þau geta orðið ykkur reiðingur og fjötrar.

Ég vildi, að þið köstuðuð oftar klæðum og gengjuð nakin í sól og sunnanþey, því að andardráttur lífsins er í sólskininu og hönd lífsins í blænum.

Sum ykkar segja:

„Það er norðanvindurinn, sem vefur klæði okkar.“

Og ég segi:

Já, það var norðanvindurinn.

En blygðunin var vefstóll hans og hrörnunin þráður hans.

Og þegar klæði hans var ofið, þá hló hann í skóginum.

Gleymnið ekki, að feimnin þarf skjöld gegn auga hins óhreina.

Og þegar hinn óhreini er ekki lengur til, hvað er þá feimnin annað en fjötur sálarinnar?

Og gleymið ekki að jörðin gleðst yfir berum fótum og blæinn langar að leika í slegnu hári.

OG KAUPMAÐUR nokkur sagði:

Talaðu um kaup og sölu.

Og hann svaraði og sagði:

Jörðin gefur ykkur ávöxt sinn, og ykkur mun ekkert skorta, ef þið kunnið að taka á móti gjöfum hennar.

Með því að deila rétt gjöfum jarðarinnar, fáði þið auð og allsnægtir.

En ef þið deilið ekki af kærleika og rétt-sýni, verða sumir ágjarnir og aðrir svangir.

Þegar þið, sem erfiðið á sjónum, á akrinum og í víngarðinum, mætið vefaranum, leirkerasmiðnum og kryddsalanum á markaðstorginu, — biðjið þá anda jarðarinnar að stjórna voginni, svo að framlög ykkar séu rétt metin.

Og leyfið ekki okrraranum, sem vill kaupa erfiði ykkar fyrir orð sín, að taka þátt í viðskiptunum.

Við slíka menn skuluð þið segja:

„Plægið með okkur jörðina eða farið með bræðrum okkur út á miðin og leggið netin, því að landið og sjórinn geyma nægtir gulls handa okkur öllum.“

Og komi til torgsins söngvarar, listamenn og skáld, þá kaupu einnig þeirra gjafir, því að einnig þeir safna ávöxtum og reykelsi, og þó að varningur þeirra sé gerður úr draumum, er hann fæða og klæði sálarinnar.

Og gættu þess, áður en þú ferð af torginu, að enginn hverfi heim tómhentur, því að andi jarðarinnar hvílist ekki, fyrr en þörfum hius minnsta bróður er fullnægt.

ÞÁ GEKK FRAM einn af dómurum borgarinnar og sagði: Ræddu við okkur um glæpi og refsingar.

Og hann svaraði og sagði: Þegar sál þín yfirgefur þig, fremur þú einn og óvarinn afbrot þín gagnvart öðrum mönnum og sjálfum þér.

Og vegna þeirra yfirsjóna verður þú útskúfaður að bíða við hlið náðarinnar.

Guðinn í sjálfum þér er eins og útsærinn, hann er alltaf hreinn.

Og eins og himinninn lyftir hann aðeins þeim, sem hafa vængi.

Hann er bjartur eins og sólin.

Hann þekkir ekki vegi moldvörpunnar og leitar ekki að gryfjum höggormsins.

En í manninum býr fleira en guðsvitundin.

Margt í þér er ennþá mannlegt og margt ekki mannlegt ennþá, heldur óskapnaður, sem gengur í svefni og bíður þess að vakna.

En um manninn í þér mun ég nú ræða, því að það er hann, en ekki guðinn í þér eða dýrið í svefnrofunum, sem þekkir glæpi og refsingu.

Oft hef ég heyrt ykkur tala um þann, sem fremur glæp, eins og hann væri ekki einn af ykkur, heldur ykkur ókunnur og framandi gestur í veröld ykkar.

En ég segi ykkur, að alveg eins og dýrlingurinn og hinn réttláti eru ekki betri en það bezta í ykkur, eins er þrjóturinn og kjáninn ekki verri en það versta í ykkur.

Eins og laufblað gulnar ekki án leyndrar vitundar trésins, eins fremur afbrotamaðurinn ekki afglöp sín án dulins vilja ykkar allra.

Þið stefnið til guðsins í sjálfum ykkur.

Þið eruð vegurinn og vegfarendur.

Og þegar einhver ykkar fellur, þá fellur hann fyrir þá, sem á eftir ganga, og varar við steininum í götunni.

Já, og hann fellur vegna þeirra, sem á

undan gengu og fótvissari voru, en ruddu ekki steininum úr vegi.

Og einnig þetta, þó að það sé erfitt að játa:

Hinn myrti er ekki saklaus af að vera myrtur.

Og sá, sem rændur er, er ekki saklaus af ráninu.

Hinn réttláti er ekki saklaus af gerð illvirkjans.

Og sá, sem hvítþvær hendur sínar, er þó ekki hreinn af verknaði afbrotamannsins.

Já, hinn seki er oft fórnarlýr píslarvotts síns.

Og enn oftar ber hinn dæmði byrðar hins sýknaða.

Þið getið ekki greint hinn réttláta frá hinum rangláta og hinn góða frá illvirkjanum, því að þeir standa saman hlið við hlið fyrir augliti himinsins, samofnir eins og hvítir og svartir þræðir.

Og þegar hinn svarti þráður slitnar, verð-

ur vefarinn að bæta allt klæðið og einnig vefstólinn.

Ef einhver ykkar vill leiða hina ótrúu eiginkonu fram fyrir dómarann, láti hann þá einnig vega hjarta eiginmannsins á vogarskálum og bregða mælistiku á sál hans.

Og lát þann, sem húðstrýkja vill afbrota-manninn, kanna anda þess, sem brotið var gegn.

Og ef einhver vill refsa í nafni réttlætis-ins og höggva tré hins illa, kanni hann fyrst rætur þess.

Og ég segi ykkur, að hann mun finna rætur hins illa og hins góða, hins frjóa og hins ófrjóa fléttaðar saman í þöglu hjarta moldarinnar.

Og þið dómarar, sem viljið vera réttlátir, hvaða dóm kveðið þið upp yfir þeim, sem brýtur ekki lögin, en er þó þjófur í anda?

Hvaða refsingu á að leggja á þann, sem deyðir holdið, en fellur sjálfur fyrir morð-ingjum andans?

Og hvernig á að lögsækja þann, sem er í

verki svikari og harðstjóri og þó sjálfur kvalinn og svívirtur?

Og hvernig á að refsa þeim, sem vegna iðrunar sinnar líður meiri kvöl en nemur yfirsjón hans?

Er ekki iðrunin sá dómur, sem kveðinn er upp yfir mönnum af lögmáli því, sem þér helzt vilduð þjóna?

Þó getið þið ekki fengið hinn saklausa til að iðrast eða lyft iðruninni frá brjósti hins seka.

Óboðinn kemur hún og vekur menn um miðja nótt og knýr þá til að horfast í augu við sjálfa sig.

Og þið, sem skilja eigið réttlætið, verðið þið ekki að þekkja öll verk manna og sjá þau í réttu ljósi?

Aðeins þá munuð þið skilja, að sá, sem uppréttur stendur, og hinn fallni eru hinn sami maður, maður, sem stefnir út úr nótt dýrssálarinnar inn í dag hinnar guðlegu vitundar.

Og að hornsteinn musterisins er ekki hærri en lægsti steinninn í grunni þess.

ÞÁ SAGÐI LÖGFRÆÐINGUR EINN.

En hvað um lög okkar, meistari?

Og hann svaraði:

Gaman þykir ykkur að semja lög, en þó enn skemmtilegra að brjóta þau.

Eins og börn, sem leika sér á ströndinni og byggja sandkastala í ákafa, en brjóta þá síðan niður hlæjandi.

En meðan þið byggið sandkastala ykkar, flytur hafið ykkur meiri sand upp á ströndina, og þegar þið brjótið þá niður, hlær hafið með ykkur.

Hafið hlær alltaf með sakleysingjanum.

En hvað um þá, sem skilja ekki, að lífið er eins og hafið og mannasetningar sandkastalar á ströndinni, þá, sem halda, að lífið sé klettur og lögin steinn til að höggva mynd sína í?

Hvað um krypplinginn, sem hatast við dansmeyjar?

Hvað um uxann, sem ann oki sínu og kallar elginn og dádýrið í skóginum lauslátan flökkulýð?

Hvað um gamla höggorminn, sem getur ekki lengur haft hamskipti og kallar alla aðra nakta og blygðunarlausa?

Og hvað á að segja um þann, sem kemur snemma til veizlunnar, etur yfir sig, fer þreyttur heim og kallar mannfögnuð siðlausan og veizlugesti lögbrjóta?

Hvað á að segja um þessa menn annað en það, að þeir standa einnig úti í sólskininu, en snúa baki við sólinni?

Þeir sjá aðeins skuggann sinn, og skugginn er lögmál þeirra.

Og hvað er sólin þeim annað en höfundur skugganna?

Og hvað er að þekkja þessi lög annað en það að menn líta niður og skoða skugga sinn á jörðinni?

En þú, sem horfir í sólarátt, hvaða myndir teiknaðar á jörðina geta heft för þína?

... Og þú, sem ferðast á vængjum vindanna,
hvaða veðurviti getur vísað þér leið?

Lög hvers ættu að fjötra þig, ef þú brýtur ok þitt, en brýtur það ekki á dýflissu nokkurs manns?

Hvaða lög ættir þú að óttast, þótt þú dansir, ef þú hnýtur ekki um járnhlekki nokkurs manns?

... Og hver mun flytja þig til dómara, þótt þú fleygir feldi þínum, ef þú leggur hann ekki í götu nokkurs manns?

... Synir og dætur Orphalesu, þið getið þagg-
að niður í trumbunni og losað strengi fiðl-
unnar, en hver getur skipað lævirkjanum
að hætta að syngja?

OG RÆÐUMIÐUR nokkur sagði:

Ræddu við okkur um frelsið.

Og hann svaraði:

Við borgarhliðið og við arineldinn hef ég séð ykkur falla fram og tilbiðja ykkar eigin frelsi, líkt og þræla, sem beygja sig fyrir harðstjóranum og lofa böðul sinn.

Já, í helgum lundi musterisins og í skugga virkismúranna hef ég séð hina frjalsustu ykkar á meðal bera frelsið utan á sér eins og ok og handjárn.

Og sál mín fylltist hryggð, því að þið getið aðeins verið frjáls, þegar jafnvel löngunin til að leita frelsisins verður ykkur klafi um háls og þegar þið hættið að tala um frelsið sem takmark og leiðarlok.

Þið eigið að vera frjáls, þegar dagar ykkar eru ekki áhyggjulausir og nætur ykkar ekki án saknaðar og trega.

Látið allt þetta verða ykkur lárviðar-

sveiga og lyftið ykkur yfir það nakin og frjáls.

Og hvernig eigið þið að hefjast upp yfir amstur dægranna án þess að brjóta hlekkina, sem þið á morgni skilningsins smíðuð-uð fullorðinsárum ykkar?

Í sannleika sagt er það, sem þið kallið frelsi, sterkasti hlekkurinn í þessari keðju, þótt hann glói í sólskininu og blindi augu ykkar.

Og hvað er það annað en brot af ykkur sjálfum, sem þið viljið losna við til þess að verða frjáls?

Ef það eru ranglát lög, sem þið viljið afnema, þá voru þau lög rituð með ykkar eigin hendi á enni ykkar sjálfra.

Þið getið ekki afmáð þau með því að brenna lögbókina, og útsærin nægir ekki til að þvo þau af enni dómaranna.

Og ef þið viljið brjóta hásæti harðstjórans, þá byrjið á því að brjóta hásætið, sem þið búið honum í huga ykkar.

Því að hvernig getur harðstjóri ráðið

frjálsum og stoltum mönnum nema vegna þess, að það er harðstjórn í frelsi þeirra og stoltið blandið smáninni?

Og ef það er skylda, sem þið viljið losna við, þá minnizt þess, að þið kusuð hana sjálf, fremur en að henni væri þröngvað upp á ykkur.

Og ef það er óttinn, sem þið viljið reka frá völdum, vitið þá, að sá ótti er í hjörtum ykkar, en ekki í hendi skálksins.

Vissulega fallast allir hlutir í faðma í vitund ykkar, það sem þið þráið og það sem þið óttizt, það sem þið elskið og það sem þið hatið, það sem þið eltið og það sem þið reynið að forðast.

Þessir hlutir dansa saman um vitund ykkar eins og ljós og kugar.

Og þegar skugginn líður burt og hverfur, breytist ljós hans í skugga annars ljóss.

Og þannig er um frelsi ykkar, þegar það missir fjötra sína, verður það sjálft fjötur æðra frelsis.

OG KVENPRESTURINN tók aftur til máls og sagði:

Ræddu við okkur um ástríður og skynsemina.

Og hann svaraði og sagði:

Oft er sál ykkar orustuvöllur, þar sem skynsemi ykkar og dómgreind heyja stríð við tilfinningar ykkar og langanir.

Feginn vildi ég flytja sálum ykkar frið og breyta ósamræmi og baráttu í samhljóma og einingu.

En hvernig get ég það, nema þið gerizt sjálf friðflytjendur og lifið í sátt við alla þætti eðlis ykkar?

Skynsemi og langanir eru stýri og segl hinnar hafsæknu sálar.

Ef seglin rifna eða stýrið brotnar, velkist hún fyrir vindum eða kemst í kyrrstöðu á höfum úti.

Skynsemin einráð er afl, sem reisir mann-

inum fangelsismúra, og stjórnlaus ástríða
er eldur, sem breytist í ösku.

Lát því sálina lyfta skynseminni upp í
hæðir ástríðunnar, svo að hún geti ort.

Og lát sálina stjórna ástríðunni af skyn-
semi, svo að hún geti endurfæðzt daglega
og risið úr sinni eigin ösku eins og fuglinn
Fönix.

Umgangizt dómgreind ykkar og löngun
eins og tvo góða gesti í húsi ykkar.

Vissulega hosið þið ekki öðrum á kostn-
að hins, því að sá, sem það gerir, missir
traust og vináttu þeirra beggja.

Þegar þið sitjið í birkikjarri upp til fjalla
og horfið yfir fögur og friðsæl engi og slegin
tún — þá hvíslar sál ykkar:

„Guð hvílist í vizku“.

Og þegar stormurinn kemur og vindurinn
gnauðar á þekjunni og þrumur og eldingar
þjóta um himininn, — þá mælir sál ykkar
í ótta og undrun:

„Guð stjórnast af löngun“.

Og fyrst þið eruð andardráttur guðs og lauf í hans skógi, skuluð þið einnig hvílast í vizku og stjórnast af ástríðu.

OG KONA EIN tók til máls og sagði:

Segðu okkur frá þjáningunni.

Hann sagði:

Þjáningin er fæðingarhríð skilningsins.

Eins og kjarni verður að sprengja utan af sér skelina, til þess að blóm hans vaxi upp í ljósið, eins hljótið þið að kynnast þjáningunni.

Og ef þið sæjuð hin daglegu kraftaverk lífsins, yrði þjáningin ykkur undursamleg engu síður en gleðin.

Og árstíðaskipti sálarinnar yrði ykkur eðlileg eins og sáning og uppskera, og þol-góð munduð þið þreyja vetur þjáninganna.

Sjálf hafið þið úthlutað ykkur miklu af þjáningu ykkar.

Hún er hið beizka meðal, sem læknirinn í manninum gefur við sjúkdómum hans.

Treystið því læknum og drekkið meðal hans æðrulaust.

Þótt hönd hans sé þung og hörð, er henni stjórnað af mildi hins óséða, og bikarinn, sem hann færir ykkur, brennir varirnar, en er þó gerður úr leirnum, sem Guð hefur vætt með helgum tárnum sínum.

OG MAÐUR NOKKUR SAGÐI:

Ræddu við okkur um sjálfsþekkingu.

Og hann svaraði og sagði:

Í djúpi hjarta þíns þekkir þú leyndar-
dóma daga þinna.

En eyru þín langar til að heyra það, sem
hjarta þitt veit.

Þig langar til að koma orðum að því,
sem andi þinn hefur alltaf vitað.

Þig langar til að snerta draummyndir
þínar.

Og þannig á það að vera.

Hin leynda uppspretta sálarinnar á að
brjótast fram og renna niðandi til sjávar.

Og perlur þinna ómælisdjúpa eiga að birt-
ast í augum þínum.

En leggðu hina óþekktu dýrgripi þína ekki
á metaskálar.

Og kanna þú ekki dýpi þekkingar þinnar

með staf eða kvarða, því að haf sálarinnar
á sér engin takmörk.

Segðu ekki:

„Ég hef fundið sannleikann,“ segðu heldur:

„Ég hef fundið sannleika.“

Segðu ekki:

„Ég hef fundið veg sálarinnar,“ segðu heldur:

„Ég hef mætt sál minni á veginum.“

Því að sálin gengur allar leiðir.

Hún dansar ekki á línu og vex ekki eins
og reyr, heldur opnast hún eins og þúsund-
blaða lótusblóm.

ÞÁ SAGÐI KENNARI NOKKUR:

Talaðu við okkur um fræðslu.

Og hann sagði:

Enginn getur birt ykkur nein sannindi önnur en þau, sem byltast í svefnrofum í ykkur sjálfum á morgni skilningsins.

Fræðarinn, sem gengur í skugga mustervisins meðal lærisveina sinna, miðlar ekki af vísdómi sínum, heldur fremur af trú sinni og samúð.

Ef hann er í sannleika vitur, þá býður hann ykkur ekki inn í hús vísdóms síns, heldur leiðir hann ykkur að dyrum ykkar eigin sálar.

Stjörnufræðingurinn getur talað við ykkur um þekkingu sína á geimnum, en hann getur ekki gefið ykkur skilning sinn.

Tónsnillingurinn gæti sungið ykkur söng lífsins, en hann getur ekki gefið ykkur eyra, sem nemur hann, eða rödd, sem er bergmál hans.

Og sá, sem fróður er um talnavísindi, getur sagt ykkur frá heimi máls og vogar, en hann getur ekki lokið honum upp fyrir ykkur.

Því að hugarsýn eins manns ljær öðrum ekki vængi sína.

Og jafnvel eins og maðurinn stendur einn í vitund guðs, eins verður hver maður á sinn eigin hátt að þekkja guð og skilja heiminn.

OG UNGMENNI nokkurt sagði:

Ræddu við okkur um vináttuna.

Og hann svaraði og sagði:

Vinur þinn er þér allt.

Hann er akur sálarinnar, þar sem samúð þinni er sáð og gleði þín uppskorin.

Hann er brauð þitt og arineldur.

Þú kemur til hans svangur og í leit að friði.

Þegar vinur þinn talar, þá andmælir þú honum óttalaust eða ert honum samþykkur af heilum hug.

Og þegar hann þegir, skiljið þið hvor annan.

Því að í þögulli vináttu ykkar verða allar hugsanir, allar langanir og allar vonir ykkar til, og þeirra er notið í gleði, sem krefst einskis.

Þú skalt ekki hryggjast, þegar þú skilur við vin þinn, því að það, sem þér þykir vænst

um í fari hans, getur orðið þér ljósara í fjarveru hans, eins og fjallgöngumaður sér fjallið bezt af sléttunni.

Og láttu vináttuna ekki eiga sér neinn tilgang annan en að auðga anda þinn, því að sú vinátta, sem leitar einhvers annars en síns eigin leyndardóms, er ekki vinátta, heldur net, sem kastað er í vatn og veiddir í tómir undirmálsfiskar.

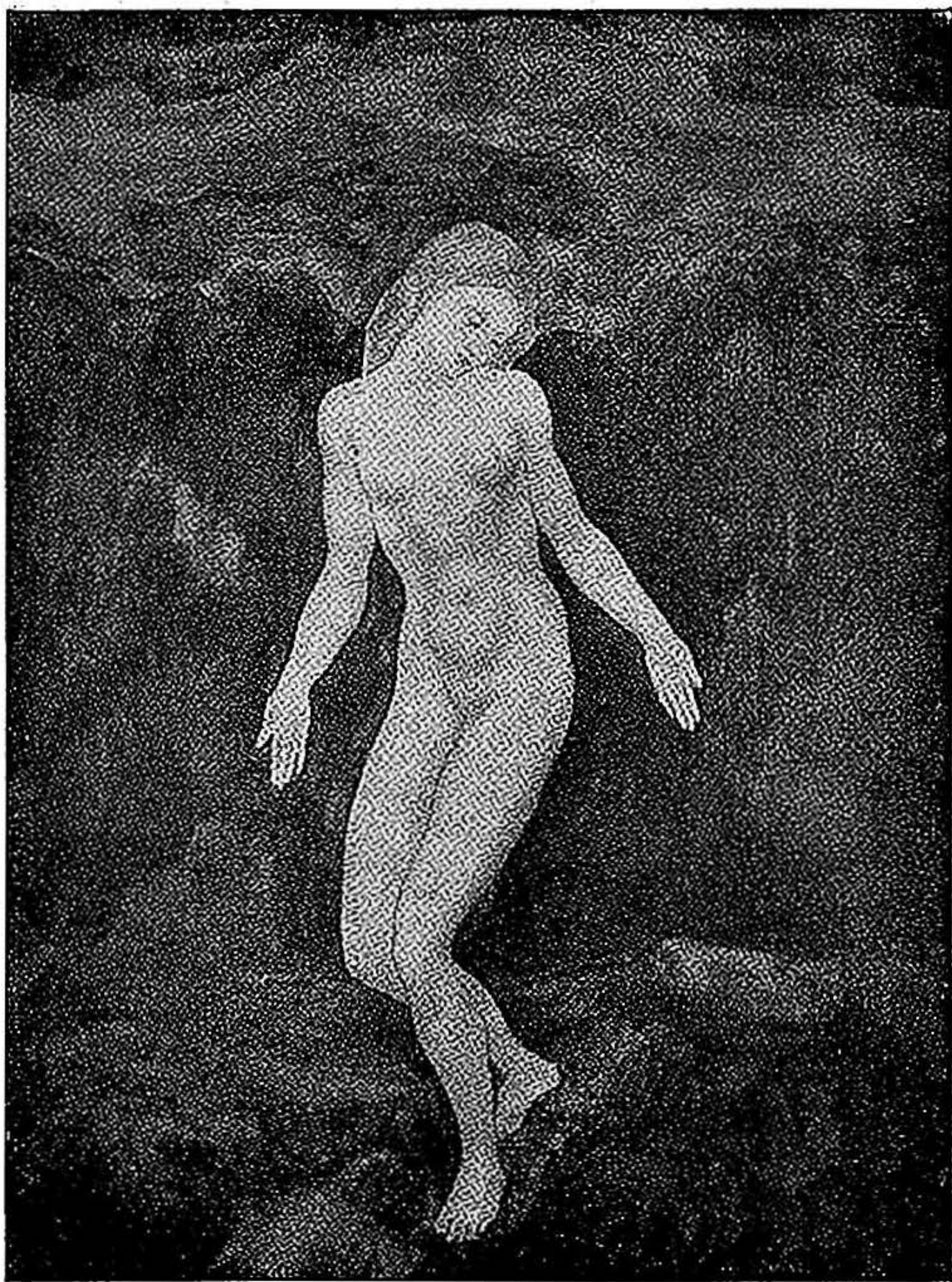
Og gefðu vini þínum það, sem þú átt bezt. Ef hann verður að þekkja fátækt þína, lát hann þá einnig kynnast auðlegð þinni. Hví skyldir þú leita vinar þíns aðeins til að drepa tímann?

Leitaðu hans með áhugamál þín.

Því að það er hans að uppfylla þörf þína, en ekki tómleika þinn.

Og vertu glaður með vini þínum og njóttu með honum lífsins.

Því að í döggi lítilla hluta finnur sálin morgun sinn og endurnærir.

OG FRÆÐIMAÐUR nokkur sagði:

Talaðu við okkur um samræður.

Og hann svaraði og sagði:

Þið talið, þegar hugsanirnar nægja ykkur ekki lengur.

Og þegar þið getið ekki lengur dvalizt í einveru sálarinnar, farið þið að lifa á vörnum, og orðin verða ykkur afþreying og skemmtun.

Og margt í ræðu ykkar hálfðrepur hugsunina, því að hugsunin er fugl, sem í búi orðanna kann að blaka vængjum, en getur ekki flogið.

Til eru þeir, sem leita hinna málgefnu af ótta við að vera einir.

Í þögn einverunnar sjá þeir andlega nekt sína og flýja.

Og til eru þeir, sem segja í hugsunarleysi sannindi, sem þeir skilja ekki sjálfir.

Og til eru þeir, sem þekkja sannleikann,
en segja hann ekki í orðum.

Í brjóstum slíkra manna dvelur andinn
í ljóðrænni þögn.

Þegar þú mætir vini þínum á v eginum
eða á torginu, láttu þá anda þinn bæra var-
irnar og stjórna tungunni.

Láttu hina innri röð ná eyrum sálar-
innar, því að sál hans mun minnast sann-
inda hjarta þíns, eins og menn minnast
víns, þó að litur þess sé gleymdur og bikar-
inn brotinn.

OG STJÖRNUFRÆÐINGUR einn sagði:
Meistari, hver er kenning þín um tímann?

Og hann svaraði:

Þið eruð vön að mæla tímann og hið ómælanlega.

Þið hagið gerðum ykkar eftir stundaglasí og bindið jafnvel ánda ykkar við stundir og árstíðir.

Tímann gerið þið að fljóti, setjizt síðan á bakkann og horfið á strauminn.

Þó þekkir eilífiðin í ykkur eilífið lífsins og veit, að dagurinn í gær er aðeins minning dagsins í dag og morgundagurinn draumur hans.

Og andinn og söngur lífsins í manninum er enn í viðjum hins fyrsta augnabliks, þegar stjörnunum var þeytt út í geiminn.

Hver ykkar finnur ekki, að máttur hans til að elska er takmarkalaus?

Og hver finnur samt ekki, að sú ást, þótt hún sé takmarkalaus, rúmast öll í hjarta hans, en berst ekki frá einni hugsun til annarrar eða frá einu verki til annars?

Og er ekki tíminn eins og ástin óskiptur og ómælanlegur?

En komist þú ekki hjá að mæla tímann í árstíðum, láttu þá hverja árstíð fela í sér allar árstíðir.

Og láttu daginn í dag geyma minningu hins liðna og draum hins ókomna.

OG EINN AF ÖLDUNGUM borgarinnar
sagði:

Talaðu við okkur um hið góða og hið illa.

Og hann svaraði:

Um hið góða í ykkur get ég talað, en ekki hið illa.

Því að hvað er hið illa annað en hið góða kvalið af sínu eigin hungri og þorsta?

Þegar hið góða er soltið, leitar það fæðu, jafnvel í dimmum hellum, og þegar það þyrstir, drekkur það jafnvel úr forarpollum.

Maðurinn er góður, þegar honum líður vel.

Þegar honum líður illa, er hann samt ekki vondur.

Ófarsælt heimili er ekki þjófabæli, það er aðeins ófarsælt.

Og stýrislaust skip án þess að sökkva.

Maðurinn er góður, þegar hann leitast við að gefa úr sjóði hjarta síns.

Og þó er hann ekki vondur, þegar hann hugsar aðeins um eigin hag.

Því að þegar hann reynir aðeins að hagnast, er hann rót, sem stendur föst í jörðinni og sýgur brjóst hennar.

Og vissulega getur ávöxturinn ekki sagt við rótina:

„Vertu eins og ég þroskuð og safamikil, sígefandi af nægtum þínum.“

Því að ávextinum er nauðsyn að gefa, eins og rótinni er nauðsyn að þiggja.

Maðurinn er góður, þegar hann veit, hvað hann segir.

Samt er hann ekki illmenni, þegar hann í hugsunarleysi lætur móðan mása.

Því að jafnvel léleg ræða getur styrkt veika tungu.

Maðurinn er góður, þegar hann gengur djarfur og öruggur að settu marki.

En hann er ekki vondur, þótt hann stefni þangað haltrandi.

Jafnvel þeir, sem haltra áfram, ganga ekki aftur á bak. En þið, sem eruð sterk og létt á fæti, þið haltrið ekki með hækjumanninum og álítið það góðsemi.

Þið eruð góð á margan hátt, og þið eruð ekki vond, þegar þið eruð ekki góð.

Þið eruð aðeins sein að hugsa og sein að framkvæma réttlætið.

En hafrarnir geta ekki kennt skjaldbökum að flýta sér.

Góðleikinn felst í löngun mannsins til að þekkja sinn innri veruleika, og þá löngun eigið þið öll.

En hjá sumum er hún eins og straumhart fljót, sem ber með sér til sjávar leyndardóma fjallanna og söngva skógarins.

Og hjá öðrum er hún lygn straumur, sem sniglast máttlaus að ósi í ótal bugðum og krókum.

En lát ekki eldhugann segja við hinn ástríðulitla:

„Hvers vegna sækist þér ferðin svona seint?“

Því að góður maður spyr ekki hinn nakta:
„Hvar eru klæði þín?“ eða hinn húsnæðis-
lausar:
„Hvað hefur orðið um hús þitt?“

ÞÁ SAGÐI KVENPRESTUR EINN:

Talaðu við okkur um bænina.

Og hann svaraði og sagði:

Þið biðjið í neyð ykkar og fátækt.

Ég vildi, að þið bæðuð einnig á hamingju-
stundum ykkar og þegar þið búið við auð
og allsnægtir.

Því að bænin lyftir ykkur upp í hinar
björtu víðáttur lífsins.

Og ef ykkur er huggun í að senda frá ykk-
ur myrkar hugsanir, ætti það ekki síður að
vera gleði ykkar að varpa frá ykkur birtu,
þegar dagar í sál ykkar.

Og ef þið getið ekki annað en grátið,
þegar sálin knýr ykkur til að biðja, þá verð-
ur hún að knýja ykkur sporum, unz sorg
ykkar breytist í gleði.

Þegar þið biðjið, mætið þið í anda öllum,
sem biðja með ykkur, mönnum, sem mætast
aðeins í bæninni.

Látið því heimsóknina í hið ósýnilega musteri aðeins verða fagnaðarfund og hátíð sálarinnar.

Því að ef þið farið inn í musterið aðeins til að biðja, munuð þið ekki öðlast.

Og ef þið farið þangað aðeins til að niðurlægja ykkur sjálf, munuð þið ekki upphafin verða.

Eða jafnvel þótt hún fari þangað til að biðja um gæði öðrum til handa, mun bæn ykkar ekki heyrast.

Það er nóg, að þú gangir hljóðlega inn í musteri bænarinnar.

Ég get ekki sagt ykkur, hvernig þið eigið að biðja í orðum.

Guð hlustar ekki á orð ykkar, nema þegar hann leggur ykkur þau sjálfur á tungu.

Og ég get ekki kennt ykkur bænir sjávarins, bænir skóganna og fjallanna.

En þið synir og dætur fjallanna, skóganna og hafsins getið fundið bæn þeirra í hjörtum ykkar.

Og ef þið aðeins hlustið í kyrrð næturinnar, getið þið heyrt þau hvísla:

Vor guð, þú sem ert okkar fleygi andi, vilji þinn er okkar vilji.

Þrá þín er þrá okkar.

Það er máttur þinn í okkur, sem breytir nótt okkar, sem er þín nótt, í dag, sem er einnig þinn.

Við getum ekki beðið þig um neitt, því að þú þekktir þarfir okkar, áður en þær birtust okkur.

Við þörfnumst þín, og með því að gefa okkur meira af þér sjálfum hefur þú gefið okkur allt.

ÞÁ GEKK FRAM einsetumaður nokkur,
sem kom einu sinni ár hvert til borgarinnar,
og sagði:

Talaðu við okkur um gleðina.

Og hann svaraði og sagði:

Gleðin er frelsissöngur, en hún er ekki
frelsi.

Hún er útsprungið blóm langana ykkar,
en hún er ekki ávöxturinn.

Hún er djúp, sem ákallar himininn, en hún
er hvorki dýpið né hið háa.

Hún er fugl, sem flýgur úr búi sínu, en
hún er ekki himinvíddin.

Já, á allan hátt er gleðin frelsissöngur.

Syngið hann af öllu hjarta, en seljið hon-
um ekki sál ykkar.

Sum ungmenni leita gleðinnar einnar og
verða fyrir ámæli og fordæmingu.

Ég dæmi þau ekki. Ég vil láta þau leita.

Þau munu finna gleði, en ekki hana eina.

Hún á sér sjö systur, og hin sízta þeirra er fegurri en gleðin.

Hafið þið ekki heyrt um manninn, sem gróf upp jörðina í leit að rótum og fann dýrmætan fjársjóð?

Og sumir öldungar minnast gleðinnar með iðrun líkt og yfirsjóna, sem mönnum verður á í ölæði:

En iðrunin er þoka andans, en ekki heiðríkja hans.

Þeir ættu að minnast gleðinnar með þakklátum hug líkt og uppskeru liðins sumars.

Ef þeim samt er fróun í iðruninni, lofum þeim þá að njóta hennar.

Og til eru þeir, sem komnir eru af æsku-skeiði og hættir að leita, en eru ekki nógu gamlir til að lifa í endurminningunni.

Og í ótta sínum við að leita og minnast ganga þeir fram hjá gleðinni til þess að syndga ekki gegn andanum.

En jafnvel þeir gleðjast og njóta þess að ganga fremstir á vegi siðferðisins.

Og þannig finna einnig þeir fjársjóð, þótt þeir með skjálfandi höndum grafi eftir rótum.

En segið mér, hver er sá, sem getur syndgað gegn andanum?

Getur næturgalinn storkað næturkyrðinni eða eldflugan stjörnunum?

Og getur logi þinn og reykur orðið byrði á herðum vindsins?

Halda menn, að andinn sé lygn tjörn, sem hægt sé að grugga með staf?

Oft byrgið þið með sjálfsafneitun ykkar langanir ykkar inni í afkimum sálarinnar.

Hver veit, nema það, sem þið þykizt hafin yfir, bíði ykkar á morgun?

Jafnvel líkaminn þekkir erfð sína og réttláta þörf og verður ekki blekkur.

Og líkaminn er harpa sálarinnar.

Sum ykkar slá á þá hörpu fagurt lag, aðrir falska tóna.

Og nú spyrjið þið:

Hveruig eigum við í gleði okkar að greina milli góðs og ills?

Gangið út á engið og inn í garðinn, og þið munuð sjá, að það er gleði býflugunnar að safna hunangi blómsins.

En það er einnig gleði blómsins að gefa hunang sitt.

Því að býflugunni er blómið uppspretta lífsins, og blóminu er býflugan sendiboði ástarinnar, og það er þörf þeirra og gleði að gefa og þiggja.

Synir og dætur Orphalesu, líkizt í lífsnautn ykkar blómum og býflugum.

OG SKÁLD NOKKURT SAGÐI:

Segðu okkur frá fegurðinni.

Og hann svaraði:

Hvar ættir þú að leita fegurðar og hvernig ættir þú að finna hana, ef hún sjálf er ekki vegur þinn og leiðarljós?

Og hvernig ættir þú að yrkja um hana, ef hún er ekki vefari orðsins?

Mæddir menn og þjáðir segja:

„Fegurðin er ljúf og mild.

Eins og ung móðir, hálffeimin í dýrð sinni, stígur hún niður meðal vor.“

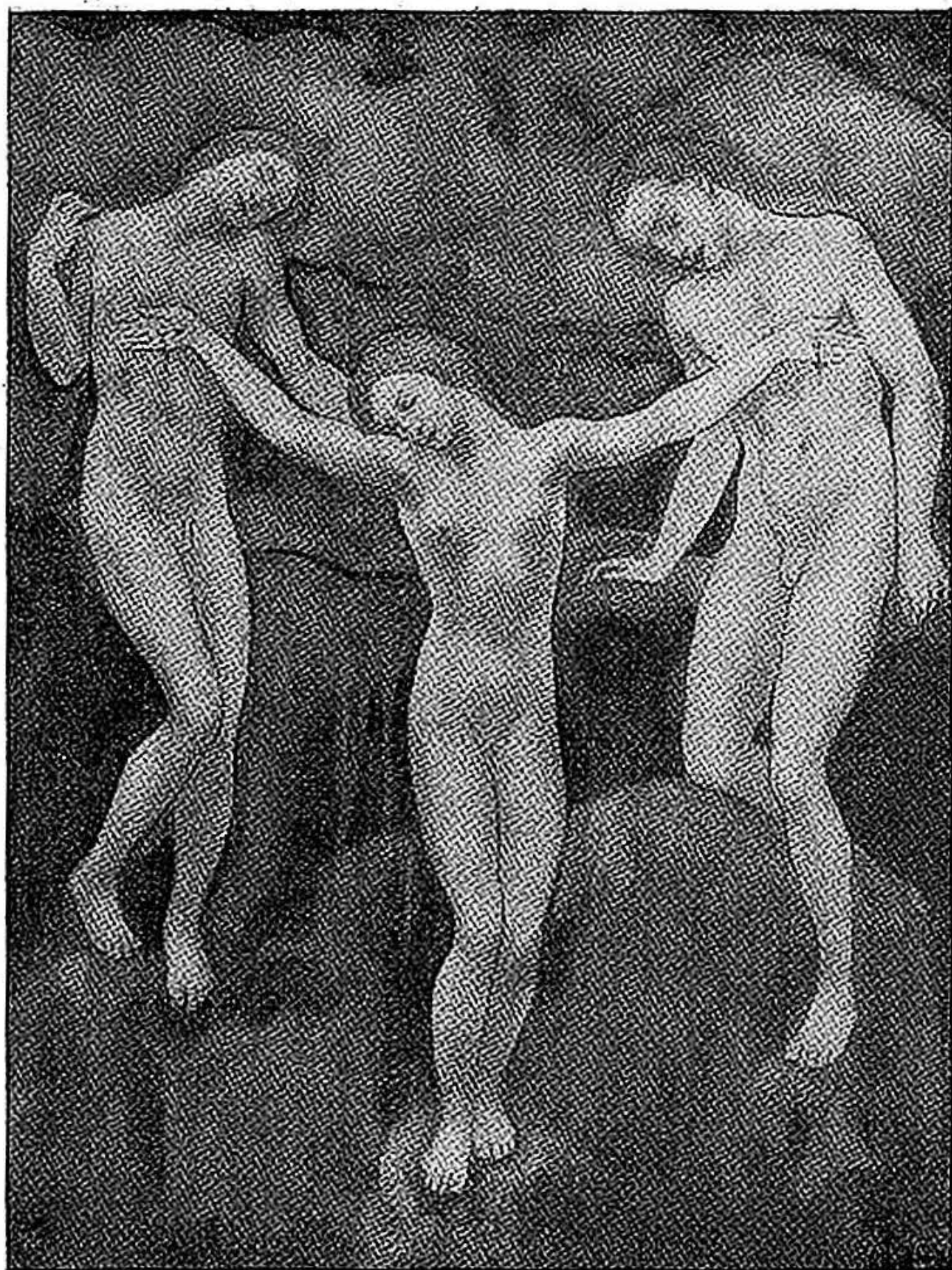
Og hinir kappsfullu segja:

„Nei, fegurðin er eitthvað ógurlegt og máttugt.

Eins og stórvíðri hristir hún jörðina undir fótum okkar og himininn yfir höfði okkar.“

Þreyttir menn og lífsleiðir segja:

„Fegurðin er mjúk og lágróma rödd.

Hún talar í sál okkar.

Rödd hennar fellur inn í þögn okkar eins og dauft ljós, sem skelfur af ótta við skuggann.“

En hinir friðlausu segja:

„Við höfum heyrt kall hennar milli fjalla, og í rödd hennar voru ofnir hófaskellir, vængjagnýr og öskur ljóna.“

Á kvöldin segja útverðir borgarinnar:

„Fegurðin mun rísa í austri í líki morgun-gyðjunnar.“

Og í erfiði dagsins segja verkamenn og vegfarendur: „Við höfum séð hana lúta yfir jörðina úr gluggum sólsetursins.“

Og á vetrum segir bóndinn:

„Hún mun koma yfir roðnandi fjallshnúka með vor í faðmi.“

Og í önnum sumarsins segja kaupamennirnir:

„Við höfum séð hana dansa í fallandi haustlaufi með jómfrúmjöll í hári.“

Allt þetta hafið þið sagt um fegurðina, og þó töluðuð þið ekki um hana, heldur um þörf, sem ekki var fullnægt.

Og fegurðin er ekki þörf, heldur leiftur guðdómsins.

Hún er ekki þ orsti eða fátækt, sem biðst afsökunar, heldur er hún sál, slegin eldi, hjarta, heillað af töfrum.

Hún er ekki mynd, sem menn sjá, eða ljóð, sem þeir heyra, heldur er hún mynd, sem lifir í hjartanu, þótt augunum sé lokað, og ljóð, sem ómar í sálinni, þó að eyrað nemi ekkert hljóð.

Hún er ekki safinn bak við skorpinn bök eða vængjuð ránfuglskló, heldur er hún garður, sem aldrei fölnar, og hópur engla, sem fljúga að eilífu.

Synir og dætur Orphalesu, fegurðin er lífið, þegar lífið tekur blæjuna frá helgu andliti sínu.

En þið eruð lífið og þið eruð blæjan.

Fegurðin er eilífð, sem horfir á sjálfa sig
í spegli.

En þið eruð eilífðin og þið eruð spegill-
inn.

OG GAMALL PRESTUR SAGÐI:

Talaðu við okkur um trú.

Og hann sagði:

Hef ég í dag talað um nokkuð annað?

Er trú ekki öll verk og allar hugsanir, og eins það, sem er hvorki verk né hugsun, heldur undur og kraftaverk, sem streyma frá hjarta manns, meðan höndin heggur og slær vefinn?

Hver getur greint hugmynd sína frá framkvæmd sinni og trúna frá verkum sínum?

Hver getur dregið stundir sínar í dilka og sagt:

„Þetta á Guð, og þetta á ég, þetta fær sálin, og þetta fær líkaminn?“

Stundir mannsins eru vængir, sem fljúga um sál hans og líkama.

Betra er þeim, sem skryðist siðferðinu eins og spariflíkum, að ganga nakinn.

Vindurinn og sólin má ekki göt á hörund hans.

Og sá, sem breytir aðeins eftir bókstaf
postillunnar, lokar söngfugl sinn inni í búi.

Gleðisöngvar eru ekki sungnir í fangels-
um.

Og sá, sem lítur á trú sína eins og glugga,
sem hægt er að opna og loka, hefur enn
ekki stigið inn í heiðríkju sálar sinnar.

Daglegt líf þitt er trú þín og musteri þitt.
Gakk þú inn í það musteri heill og óskipt-
ur.

Taktu þangað plóg þinn og gígju þína,
hamar þinn og steðja, allt, sem þú vinnur
til þarfa og til heilla.

Í bæn þinni getur þú hvorki risið ofar
verkum þínum né fallið neðar mistökum þín-
um.

Og taktu með þér alla menn:

Því að í bænum þínum getur þú hvorki
flogið ofar vonum þeirra né kropsið dýpra
en örvænting þeirra.

Og vertu ekki sífelld að ráða gátur, þótt þú viljir þekkja Guð.

Horfðu heldur í kringum þig og sjáðu hann leika sér við börn þín.

Og líttu til himins og sjáðu hann ganga í skýjum, rétta fram arm sinn í eldingunni og falla til jarðar í regninu.

Sjáðu hann brosa í blómunum og veifa til þín hendi í skóginum.

ÞÁ MÆLTI ALMÍTRA:

Mál er nú að spyrja um dauðann.

Og hann sagði:

Þú leitar að leyndardómi dauðans.

En hvernig ættir þú að finna hann, ef þú leitar hans ekki í æðaslögum lífsins?

Uglan, sem sér í myrkri, en blindast af dagsbirtunni, ræður ekki gátu ljóssins.

Leitaðu að sál dauðans í líkama lífsins, því að líf og dauði er eitt eins og fljótið og særinn.

Í djúpi vona þinna og langana felst hin þögla þekking á hinu yfirskilvitlega, og eins og fræin, sem dreymir undir snjónum, dreymir hjarta þitt vorið.

Trúðu á draum þinn, því að hann er hlið eilífðarinnar.

Óttinn við dauðann er aðeins ótti smala-drengsins við konung, sem vill slá hann til riddara.

Er smalinn ekki glaður í hjarta sínu þrátt

fyrir ótta sinn við að bera merki konungs-
ins?

Og finnur hann þó ekki mest til óttans?

Því að hvað er þ að að deyja annað en
standa nakinn í blænum og hverfa inn í sól-
skinið?

Og hvað er að hætta að draga andann
annað en að frelsa hann frá friðlausum öld-
um lífsins, svo að hann geti risið upp í mætti
sínun og ófjötraður leitað á fund guðs síns?

731 Aðeins á, sem drekkur af vatni þagnar-
innar, mun þekkja hinn volduga söng.

Og þegar þú hefur náð ævitindinum, þá
fyrst munt þú hefja fjallgönguna.

Og þegar jörðin krefst líkama þíns, muntu
dansa í fyrsta sinn.

OG DAGUR LEIÐ AÐ KVÖLDI.

Og sjáandinn Almítra sagði:

Blessaður sé þessi dagur og þessi staður
og sál þín, sem hefur talað.

Og hann svaraði: Var það ég, sem talaði?

Var ég ekki einnig áheyrandi?

Þá gekk hann niður tröppur musterisins,
og mannfjöldinn fylgdi honum.

Og hann steig á skip sitt.

Aftur horfði hann á mannfjöldann og
mælti:

Synir og dætur Orphalesu, vindurinn býð-
ur mér að hverfa héðan.

Ég er ekki jafnfús til farar og vindurinn,
samt verð ég að kveðja.

Við förumennirnir, sem leitum jafnan hins
fáfarna vegar, hefjum engan dag, þar sem
við gistum að kveldi, ekkert sólrís kemur
til okkar, þangað sem sólsetrið kvaddi okk-
ur.

Við ferðumst, meðan jörðin sefur.

Við erum fræ hinnar lífseigu jurtar, og þegar blóm hennar opnast, kemur vindurinn og ber okkur um jörðina.

Fáir voru dagar mínir meðal ykkar og orð mín enn færri.

En hætti rödd mín að hljóma í eyrum ykkar og fölni ást mín í minningu ykkar, þá mun ég koma aftur með auðugra hjarta og tungu, sem auðsveipari er andanum, og tala til ykkar.

Já, öldur mínar munu aftur falla að ströndinni, og þó að dauðinn skilji okkur og ég sé grafinn hinni miklu þögn, mun ég samt leita skilnings ykkar.

Og ég mun ekki leita án árangurs.

Ef nokkuð af því, sem ég hef sagt, er sannleikur, mun sá sannleikur birtast aftur á hreinni tungu og í orðum, sem skyldari eru hugsunum ykkar.

Synir og dætur Orphalesu, nú ber stormurinn mig frá landi, en ekki út í eilífan bláinn.

Ef þessi dagur hefur ekki veitt svör við spurn ykkar og verið opnun sálar minnar, látum hann þá verða fyrirheit um framtíðina.

Þarfir mannsins breytast, en hvorki ást hans né löngun til að láta kærleikann vera svarið við þörfum sínum.

Vitið því, að ég mun koma aftur frá hinni miklu þögn.

Morgunpokan, sem gufar upp við sólrís og skilur dökk eftir á grasinu, mun safnast saman í ský og falla til jarðar sem regn.

Ég var morgunpokan.

Í næturkyrrðinni hef ég gengið um stræti ykkar, og andi minn hefur svifið yfir húsum ykkar, og ég h ef fundið hjartslátt ykkar í brjósti mér og andardrátt ykkar á vanga mér, og ég þekkti ykkur öll.

Já, ég þekkti gleði ykkar og sársauka,

og þegar þið sváfuð, voru draumar ykkar mínir draumar.

Og oft var ég meðal ykkar öræfatjörn. Í mér spegluðust hnjúkar ykkar og fjalls-
hlíðar, jafnvel reikandi fjárhópar hugsana ykkar og langana.

Og þögn mína gisti hlátur barnanna í kátum lækjum og þrá æskunnar í fallandi vötnum.

Og árnar og lækirnir héldu áfram að syngja, eftir að þau voru runnin í djúp mitt.

Það var guðdómur ykkar.

Öll eruð þið aðeins frumur í líkama hans, og í ljóði hans eru söngvar ykkar aðeins hljómlaus andvörp.

Í stærð hans verðið þið stór.

Og þegar ég sá hann, sá ég ykkur, og ég elskaði ykkur.

Því að hvaða leiðir getur ástin farið, sem liggja utan hans?

Hvaða sýnir, vonir og hugmyndir rísa honum hærra?

Eins og risaeið, þakin eplablómum, dvelst hann í sál ykkar.

Máttur hans bindur ykkur við jörðina, og ilmur hans lyftir ykkur til himins, og í eilífð hans verðið þið eilíf.

Ykkur hefur verið sagt, að þið séuð eins og festin, sem er jafnveik og veikasti blekkur hennar.

Þetta er aðeins hálfur sannleikur. Þið eruð einnig jafnsterk og sterkasti hlekkurinn.

Að dæma ykkur eftir mistökum ykkar er líkt og að dæma afl hafsins eftir froðu brotinnar öldu.

Að dæma ykkur eftir mistökum ykkar er líkt og að fordæma árstíðirnar fyrir óstöðuglyndi þeirra.

Já, þið eruð eins og hafið; þó að strandað skip liggi á ströndum ykkar, getið þið ekki flýtt aðfallinu.

Og þið eruð eins og árstíðirnar.

Vorinu, sem blundar í sál ykkar, afneitið

þið á vetri ykkar, en það brosir í svefnrofunum og reiðist ykkur ekki.

Haldið ekki, að ég segi þetta, til þess að þið getið sagt hvort við annað:

„Hann mælir um okkur lofsamlega.

Hann sá ekkert nema gott í okkur“.

Ég færi það aðeins í orð, sem þið vitið í hjörtum ykkar.

Og hvað er vizka í hafti orðsins annað en skuggi hinnar orðvana þekkingar?

Hugsanir ykkar og orð mín eru öldur sem geyma minningu okkar um daginn í gær og hina fornu daga, þegar jörðin þekkti hvorki okkur né sjálfa sig, og þær nætur, sem grúfðu yfir umróti og byltingu hennar.

Spekingar hafa komið til ykkar til að miðla af vísdómi sínum.

Ég kom til að leita að vísdómi ykkar.

Og sjá, ég hef fundið það, sem æðra er vizkuini, það er hinn eldlegi andi ykkar, sem er alltaf að eflast, meðan þið, sinnulaus um vöxt hans, harmið hverfandi daga ykkar.

Hann er líf, sem leitar lífsins í líkömum,
sem óttast gröfina.

Hér eru engar grafir.

Þessi fjöll og þessir dalir eru vagga og
áningarstaðir.

Um landið, sem geymir grafir forfeðranna,
munuð þið sjálf og börn ykkar dansa.

Samarlega skemmtið þið ykkur oft án
þess að vita það.

Aðrir hafa komið til ykkar, og fyrir gull-
in loforð svarin í tryggðum gáfuð þið þeim
aðeins auð, völd og frægð.

Ekkert loforð hef ég gefið ykkur, en samt
launið þið mér ennþá ríkulegar.

Þið hafið gefið mér sárari lífsþorsta.

Vissulega getur engin gjöf verið meiri en
sú, sem breytir öllu lífi manns í þurrar varir
og veröldinni í uppsprettu.

Með þessu hafið þið launað mér og heiðrað
mig, að hvenær sem ég kem að lindinni til
að drekka, finn ég vatn lífsins, sem þyrstir
sjálft.

Og það drekkur mig og ég það.

Sum ykkar halda, að ég sé of stoltur og hæverskur til að þiggja gjafir.

Ég er of stoltur til að taka við launum, en ekki gjöfum.

Og þótt ég hafi etið ber á heiðum, þegar þið hefðuð annars boðið mér að setjast við borð ykkar, og sofið í anddyri muste­risins, þegar þið hefðuð annars viljað hýsa mig, þá var það þó vakandi athygli ykkar, sem kryddaði fæðu mína og gæddi svefn minn draumum.

Fyrir þetta blessa ég ykkur:

Þið gáfuð mikið og vissuð ekki til, að þið gæfuð neitt.

Vissulega breytist í stein sú góðsemi, sem horfir á sjálfa sig í spegli.

Og sú dyggð, sem nefnir sjálfa sig fögrum nöfnum, leiðir til ills.

Og sum ykkar hafa kallað mig einrænan

og ölvadan af minni eigin einsemd, og þið hafið sagt:

„Hann ræðir við trén í skóginum, en ekki við maunfólkið.

Hann situr einn á tind fjallsins og horfir á borg okkar.“

Það er satt, ég hef gengið á fjallið og farið einförum um fjarlæggar slóðir.

Hvernig ætti ég að geta séð ykkur nema úr mikilli hæð og mikilli fjarlægð?

Hvernig er í raun og veru hægt að vera nálægur nema úr fjarlægð?

Og aðrir meðal ykkar sögðu, þótt ekki í orðum væri:

„Förumaður, förumaður, þú sem leitar hæða, sem enginn mun ná, hvers vegna situr þú á fjallstindum, þar sem ernir gera hreiður sín?

Hvers vegna leitar þú þess, sem aldrei verður náð?

Hvaða vinda hyggstu veiða í net þitt, og hvaða undrafugla eltir þú um himininn?

Kom þú, og vertu eins og við.

Stígðu niður og seddu hungur þitt á brauði okkar og slökktu þorsta þinn með víni okkar.“

Í þögn sálar sinnar sögðu þeir þessa hluti. En hefði þögni verið dýpri, mundu þeir vita, að ég leita aðeiðs að leyndardómi ykkar eigin gleði og ykkar eigin þjáninga.

Og ég leita aðeins hins dýpra eðlis ykkar, sem spannar himininn.

En veiðimaðurinn var einnig eltur, því að margar örva minna, sem hrukku af bogastrengnum, hittu sjálfan mig í hjartað.

Og hinn fleygi varð einnig að skríða, því að þegar vængirnir þöndust út í sólskininu, urðu skuggar þeirra á jörðinni að skjaldböku.

Og ég, sem trúði, efast einnig, því að oft hef ég þreifað á mínum eigin sárum til þess að styrkja trú mína á ykkur og til að þekkja ykkur betur.

Og vegna þessarar trúar og þessarar þekkingar segi ég:

Þið eruð meira en líkaminn, annað en hús
ykkar og eigur.

Hið sanna sjálf dvelst ofar fjöllum og
svífur á vængjum vindanna.

Það er ekki eitthvað, sem skríður inn í
hlýju sólskinsblettanna eða grefur holur inn
í myrkrið í leit að öryggi.

Það er eitthvað frjálst; andi, sem leiðir
þróun jarðarinnar og stjórnar himninum.

Ef þetta eru óljós orð, þá reynið ekki að
skýra þau.

Óljóst og þokukennt er upphaf allra hluta,
en ekki endamark þeirra.

Og ég vil, að þið minnizt mín sem upp-
hafs.

Lífið og allt, sem lifir, verður til í þok-
unni, en ekki í kristöllum.

Og hver veit, nema kristallinn sé þoka,
steinrunnin og í hrörnun?

Ég vildi, að er þið minnizt mín, minntuzt
þið einnig, að það, sem virðist veikast og er

reikulast í ykkur, er í raun og veru sterkasta stálið.

Er það ekki andardrátturinn, sem hefur byggt og hert bein ykkar?

Og er það ekki draumurinn, sem enginn man lengur, sem byggt hefur borg ykkar og allt, sem í henni er?

Ef þið sæjuð aðeins ölduföll þessa andardráttar, sæjuð þið ekkert annað.

Og ef þið aðeins heyrðuð hvísl draumsins, hlýdduð þið á hann einan.

En þið sjáið ekki og heyrið ekki, og það er vel.

Slæðunni, sem hylur auglit ykkar, mun verða lyft af sömu höndum og þeim, sem ófu hana.

Og leirinn, sem fyllir eyru ykkar, verður rofinn með fingrunum, sem hnoðuðu hann.

Og þið munuð sjá.

Og þið munuð heyra.

Harmið þó ekki blindni ykkar og æðrirt.

ekki vegna heyrnarleysisins, því að á þeim degi skuluð þið finna hinn leynda tilgang allra hluta, og þið munuð blessa myrkrið, eins og þið blessið ljósið.

Er hann hafði mælt þessi orð, leit hann upp, og hann sá ferjumanninn standa við stýrið og horfa til skiptis á þanin seglin og út til hafsins.

Og hann sagði:

Polinmóður, allt of polinmóður er hann, ferjumaðurinn.

Vindurinn blæs og þýtur í seglunum.

Jafnvel stýrið spyr um áttina.

Samt bíður skipstjórinn þess, að ég þagni.

Og skipverjarnir, sem heyrt hafa öldugný stærri sæva, hafa einnig polinmóðir hlýtt á mál mitt.

Nú mun ég ekki tefja þá lengur.

Ég er ferðbúinn.

Ég kveð ykkur, syni og dætur Orphalesu.

Þessi dagur er liðinn.

Hann leggur saman blöð sín eins og vatnalilja, sem bíður morgundagsins.

En gjafir hans eigum við, og ef þær nægja ekki, verðum við að biðja um nýjar gjafir.

Gleynið ekki, að ég mun koma aftur.

Eftir skamma stund mun löngun mín safna dufti og froðu í annan líkama.

Skamma stund mun ég hvílast í faðmi vindsins og síðan verða endurborinn af nýrri móður.

Nú kveð ég ykkur og æsku mína.

Við höfum mætt í draumum, og þið hafið sungið fyrir mig í einveru minni, og úr löngunum ykkar hef ég reist loftkastala á himnum.

En nú hefur svefninn flúið og tekið með sér drauma okkar.

Dagur er runninn, og svefnrof okkar hafa breytt í vöku, og við hljótum að skilja.

Í rökkri minninganna munum við mætast á ný, og við munum ræðast við, og þið munuð syngja mér efnismeiri söng.

Og mætist hendur okkar í nýjum draumi,

skulum við reisa annan loftkastala á hinnum.

Að svo mæltu bað hann skipverja leysa festarbörðin, og skipið lét úr höfn og sigldi í austur.

Og allt fólkið kallaði til hans einum rómi, og raddir þess bárust út á hafið og runnu saman við rökkur kvöldsins.

Almítra ein var þögul og horfði út á hafið eftir skipinu, unz það hvarf í móðu.

Og eftir að allt fólkið var farið, stóð hún enn ein eftir á ströndinni og hagleiddi orð hans:

„Skamma stund mun ég hvílast í faðmi vindanna og síðan verða endurborinn af nýrri móður.“